

The book cover features a watercolor-style illustration. On the left, a large, gnarled tree trunk is visible. A young girl with long brown hair, wearing a pink shirt and purple pants, sits on a grassy bank leaning against the tree. The background is a vibrant sky with a bright yellow sun, white and grey clouds, and a blue sky. In the bottom right corner, a city with tall buildings is visible, partially obscured by a large, dark, shadowy figure that appears to be a giant's hand or a similar creature. The overall style is whimsical and colorful.

NeLa,
BOUDOVA

BĚTKA

a její cesta
od Chmury

Bětka a její cesta od Chmury

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

x·y·z

NAKLADATELSTVÍ

Nela Boudová

Bětka a její cesta od Chmury – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Nela,
BOUDOVA

BĚTKA

a její cesta
od chmury

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2019

© Nela Boudová, 2019

Illustrations © Jan Janák, 2019

ISBN tištěné verze 978-80-7597-421-1

ISBN e-knihy 978-80-7597-459-4 (1. zveřejnění, 2019)

The book cover features a colorful illustration. In the foreground, a young girl with long brown hair, wearing a pink shirt and purple pants, sits on a grassy bank leaning against a large tree. The background shows a sunset or sunrise over a body of water with a city skyline in the distance. The sky is a mix of blue, yellow, and orange, with a large yellow sun. The title 'BĚTKA' is written in large, red, stylized letters across the middle. The author's name 'Nela BOUDOŇOVÁ' is in the top right, and the subtitle 'a její cesta od Chmury' is below the title. There are decorative arrows pointing to the girl and the subtitle.

Nela
BOUDOŇOVÁ

BĚTKA

a její cesta
od Chmury

„Ne, neudělala jsem si nic s okem, ne, neupadla jsem ani jsem se do něj nepíchla někde ve křoví,“ řekla Bětka způsobně, ale její ručičky sevřené v pěst prozrazovaly, jak je na všechny tyhle přihlouplé otázky alergická.

Copak jsou vážně ti dospělí tak hloupí? Copak nikdy nechodili do školky a do školy a nepamatují si na děti, které měly brejličky s jednou zaslepenou stranou? Doba je jiná a teď se prostě nosí nalepovací okluzor. Vypadá jako náplast na rozbité koleno, akorát je větší a tvar je kulatější. Prý je nás v celé Evropě asi dvacet tisíc dětí, které korekci oka potřebují. To znamená, že se zdravé oko zalepí a to nemocné se musí rozkouskat, jak vždy říká moje oční paní doktorka.

„Musíš to oko rozkouskat! A možná pak nebudeš potřebovat ani brýle.“

Takže, prý je nás dvacet tisíc malých dětí, co potřebují okluzor. Ale já si připadám jako jediná jediná v republice. Co v republice? Jediná ve městě! Jediná ve škole, ulici i domě! Sice vím, že jediná nejsem, ale připadám si tak. Okluzor mě prostě štve! Dospělí na mě koukají jako na mi-

mozemšťana s jedním okem nebo se dívají soucitně. Pravda je, že děti mě mají rády i s okluzorem, kromě Jirky Vrábla od nás ze třídy. Jiříček blbeček! Nejraději bych mu nabančila, ale vím, že bych ho nepřepřala. Věčně na mě pokřikuje buď Jednoočko nebo Slepko-lebko. Ten zatrace-

JIŘÍČEK VRÁBL
(blbeček)

ný okluzor musím nosit celé dopolední vyučování – tři až čtyři hodiny denně, jak řekla oční paní doktorka.

Takto přemítala o svém osudu desetiletá Bětka a ani si nevšimla, že se pravý okraj jejího okluzoru začíná odlepovat. To ovšem nikdy neuniklo její mamince, která řekla: „Bětko, přilep si to pořádně!“

„Ono to zase nedrží!“ vztekle odvětila Bětka. Taky to mohli vyrobit pořádně, napadlo ji. „Vždycky se to za chvíli odlepí.“

V krabičce s okluzory jsou samolepky, kterými se dá okluzor tělové barvy zkrášlit. Většinou jsou to barevná zvířátka, která se na okluzor nalepí. Dneska měla na svém okluzoru nalepenou zelenou žábu, která podle mamky hezky ladila s jejími šatičkami. Bětka nechápala, proč by ta zelená žába měla ladit se šaty, na kterých má

křehké, růžové motýly. Ale nechtěla se s mamkou dohadovat.

Dnes je sobota a se školou jdou do Dětského divadla na představení *Písně do kraje Chmury*. Bětka nechtěla mít při této příležitosti zalepené levé oko. Zkusila navrhnout, že by šla raději v brýlích, a mamka začala: „To je furt něco, to druhé oko nerozkoukáš! Nenosíš to tak hodně, jak bys měla! Chceš šilhat?“

Tohle lamentování znala nazpaměť a šilhat opravdu nechtěla. Tak tedy jen protáhla obličej a už mlčela. Do divadla se moc těšila. Před časem ji babička vzala do Národního divadla na balet *Šípková Růženka*. Národní divadlo je obrovské. Před představením si s babičkou prohlédly suterén, kde je základní kámen z roku 1868. Bětka se dívala na staré fotografie a babička jí vyprávěla o celé historii Národního di-

vadla. Bylo to první kamenné divadlo českého národa. Vyprávěla, jak se zakládaly sbírky a lidé všech vrstev v celé zemi dávali peníze na jeho výstavbu. Byly pořádány soutěže na umělce, kteří divadlo postaví a vyzdobí. Krátce po otevření divadlo ale vyhořelo. Požár se stal národní katastrofou. Do dvou let se podařilo divadlo znovu otevřít. Otevíralo se operou *Libuše* od skladatele Bedřicha Smetany. Přednáška Bětku moc nebavila, ale babička byla přesvědčená, že se to Bětce bude ve škole moc hodit. Babička byla vzdělaná dáma a chtěla po Bětce, aby jednou byla také. Bětka ale víc než po vědomostech prahla po tanci, hudbě a pohybu. Prostě chtěla být tanečnicí nebo baletkou. Samozřejmě bez okluzoru. Viděla sebe sama, jak jednou bude tančit třeba právě v *Šípkové Růžence*. Ten balet vybrala babička moc dobře. Třetí část ba-

letu Bětku už sice trochu nudila, ale i tak to byl zážitek, ze kterého nemohla spát. Ty krásné vzdušné baletky v průsvitných šatech, dvorní dámy a princ. Celý ten úžasný pohádkový svět. Bětko pak několik dní chodila jako v mrákotách a občas před velkým zrcadlem zkoušela baletní pózy, které se naučila na baletu, a představovala si samu sebe jako primabalerínu.

Dnes ovšem má jít do Dětského divadla na činohru. Paní učitelka Májka, úzkostlivá padesátnice, jim ve škole dlouze povídala o tom, jak to v divadle chodí, co je to hlediště, jeviště, šatny, maskérna. Co se píše do programu, jak to chodí se zvoněním. Že není jen jedno jako ve škole, ale že se zvoní třikrát a že se v divadle při představení nemluví a nešustí třeba bonbonama. A taky, že je hezké chodit do divadla pěkně a svátečně oblečen, a pokud má někdo mobil, musí ho vy-

pnout. To ovšem Bětka věděla, protože po návštěvě Národního divadla si připadala jako zkušená divačka.

Zazvonil domácí zvonek a Bětka věděla, že za dveřmi bude její spolužačka Hanka a její maminka, která je odvede před divadlo. Rychle si obula sváteční balerínky, vzala si kabelku a s úsměvem otevřela dveře. Ještě než se stačila rozloučit s mamkou, už začala sbíhat schody. Houkla na Hanku: „Ahoj!“ a ta hned vyrazila za ní.

Maminky se na sebe usmály, pozdravily se a Hanky máma vzdychla: „Ty holky jsou jak z divokých vajec!“

Bětky mamka zase řekla: „To jsem zvědavá, jak vydrží v tom divadle sedět, holky neposedné.“

Cesta do divadla nebyla dlouhá. Jely tři stanice tramvají podél řeky a přes náměstí šly pěšky. Před divadlem už stál hlouček spolužáků. Kluci se pošťuchovali a paní učitelka Mája si trochu nervózně povídala s jinou paní učitelkou. Jakmile Jirka Vrábl Bětku uviděl, už z dálky volal: „Slepko-lebko! Jak to uvidíš jen s jedním okem?“ A začal se smát.

Bětko vzteky zrudla, zapoměla na slušné vychování, rozeběhla se a svou malou růžovou kabelkou začala Jirku třískat po hlavě. Hlava nehlava. Ten se nejdřív smál, ale po chvíli ho rány začaly bolet a začal Bětku odstrkovat rukama. Ta se ovšem nedala. A vykřikovala: „Jsi blbeček, Jirko! Ty nic neuvidíš! Vyškrábu ti oči!“

Děti vytvořily kolem nich hlouček a bitka pokračovala za hlasitého povzbuzování obou malých bojovníků. Hanky maminka se cítila za

Bětku zodpovědná a křičela na ni: „Bětko, nech toho! Holky se neperou! No tak, měj rozum!“

Bětko byla ovšem v takové ráži, že přesto, že měla sváteční boty, začala Jirku kopat do holení. Ten se za ně chytal, ale Bětko nepřestávala. Bylo jasné, že to Jirku pěkně bolí, a navíc si všiml, že mu Bětko botama umazala kalhoty.

Začal natahovat a vtom zasáhla paní učitelka Mája. Skočila mezi ně a Bětku odtáhla stranou. Bětko byla vzteklá a ještě chvíli kopala nohama do vzduchu.

„Bětko, takhle se holky nechovají! Okamžitě se uklidni, nebo tě pošlu domů,“ zasáhla paní učitelka Mája.

Bětko na ni vzhlédla svým zalepeným okem a křikla: „Jo, už jsem klidná!“

Paní učitelka Mája už jenom pípla: „Neodmlouvej!“

Děti byly zticha a napjatě pozorovaly celou situaci. Jirka měl bolestí slzy v očích a Bětko, která byla zmatená a vykolejená, řekla, že musí na záchod. Paní učitelka oddychovala a velmi přísně řekla, že toaleta je dole, ať tedy jde, a že mají v hledišti třetí a čtvrtou řadu. Bětko nešťastně koukla na Hanku a ta solidárně řekla, že musí

taky, a vydaly se ke vchodovým dveřím divadla. Procpaly se mezi dětmi a zamířily dolů, protože jeviště, hlediště i toalety byly v podzemí. Obrázek s panenkou viděly už ze schodů, ale před ním byla obrovská fronta holčiček.

„Proč je vždycky větší fronta na záchodech holek? Kluci nikdy žádnou frontu nemají. To jsou holky tak pomalé? Nebo déle čůrají?“ rozváděla Bětka myšlenky. „Podívej, u kluků nikdo není. Tak co kdybychom šly tam, kde je obrázek panáčka? Mně se fakt už chce,“ pokračovala Bětka.

Hanka na ni vyvalila oči. „Blázníš? To se nesmí! Co kdyby tam přišel nějaký kluk nebo pán? Co bys dělala?“ řekla ustrašeně Hanka.

Vtom se rozdrnčel zvonek a Bětka nevěděla, zda je to první, druhé či třetí zvonění, a vyhrkla: „Jdu tam! Za chvíli to začne a já se nepočůrám.“ A zamířila přímo na pánské záchody. Otevřela

dveře a překvapeně pohlédla na zed', kde byly pánské mušle. Ještě je nikdy neviděla a malou chvíli bezradně přemýšlela, jak do nich bude čůrat. Naštěstí si ale všimla kabinek a v jedné z nich se zavřela. V tu chvíli zcela jasně slyšela Jirku Vrábla s dalším spolužákem. Jirka si hlasitě stěžoval, že ho nějaký pitomý divadlo pro prťata nezajímá a že to určitě bude pro holky. Měl jít s tátou na fotbal a místo toho teď trčí někde v divadle se školou. Pak začal Jirka čůrat a Bětko by se nejraději spláchla do záchodu, jak jí to bylo nepříjemné. To je fakt blbý, že jsem na klučičím záchodě, pomyslela si. Vtom se zase ozvalo divadelní zvonění, pak voda tekoucí do umyvadla. Uslyšela cvaknutí dveří, jak kluci odešli. Rychle se vyčůrala a odešla z kabiny. Napadlo ji, že by si měla umýt ruce, jak byla zvyklá, ale chtěla být co nejrychleji pryč. Řekla si, že se na to vy-

kašle, ale když procházela kolem zrcadla, mrkla na sebe a uvědomila si, že zase na svět kouká jenom jedním okem. Prudce, mechanicky a velice rychle si pravou rukou strhla okluzor a vyhodila ho do koše pod umyvadlem. Pak na sebe ještě koukala do zrcadla a musela se usmát. Celý svět jí najednou přišel jiný. Hezčí, světlejší, velký a široký. A i ona sama si připadala hezká. Z kabelky vyndala brýle a nasadila si je.

Jo, být brýlatá je lepší než být slepkou, spokojeně situaci uzavřela a usmála se tak, že jí vykukly bílé zoubky. Šťastně vyběhla z pánských toalet do předsálí, kde už skoro nikdo nebyl. Jen na dámských toaletách byla stále fronta. Zvonek drnčel ostošest a bylo jasné, že každou chvíli představení začne.

V sále byl hluk. Děti švitořily, nadskakovaly na sedačkách, pobíhaly sem a tam. Je tu skoro

celá naše škola, pomyslela si Bětko. Vtom uviděla Hanku, která na ni z třetí řady volala: „Bětko, tady! Držím ti místo.“

Bětko se začala soukat do prostředka třetí řady.

Paní uvaděčky začaly zavírat dveře do sálu a světlo začalo pozvolna zhasínat. Právě v momentě, kdy usedla vedle Hanky, se roztáhla opona a na jevišti se objevila mladá slečna s velkými brýlemi. Měla krátkou sukni a mašli ve vlasech a bylo jasné, že hraje malou nebo mladší holku. Sál ztichl a za zvuku jemné hudby udělala pár tanečních pohybů. Představovala kouzelnici a pomáhala dětem všude tam, kde bylo potřeba zlepšit jejich svět. Pak zahřmělo a na jevišti se objevil smutný, vyprahlý kraj, kde pracovaly děti v otrhaných šatech. Stavěly jakési velké obydlí. Byly smutné a špinavé... a pak to přišlo.